

Tupa oli pimeä ja hiljainen kun avasin silmäni, ja katsoin edessäni näkyvää tavarakasaa. Ummistin silmäni hetkeksi uudestaan miettien, miksi olin taas täällä. Aina uudestaan ja uudestaan, vaikka kuinka yritin päästä pois. Käännyin selälleni ja näin katossa roikkuvat vanhat kuivausorret. Siinä ne yhä olivat, vaikkei niitä kukaan enää ollut vuosikymmeniin tarvinnut. Ilmassa tuntui sama likainen haju, joka oli tälle paikalle niin tuttua. Nousin ylös lattialta pudistellen likaa vaatteiltani ja katsoin hämärää huonetta. Vihreää maalia hilseilevät vanha pirttipöytä seisoi keskellä tupaa. Pöydän pintaa ei enää näkynyt tavarakasojen keskeltä. Siinä lojuivat vanha kellastunut ompelukone, rippeitä tekstiilikankaista, vanhoja lehtiä, astioita, ruoanrippeitä ja kaikkea siltä väliltä. Tavaraa, joka oli helppo vaan jättää siihen ja unohtaa koko asia. Lattiakaan ei ollut sen paremmassa kunnossa, roskea ja likaa siellä täällä, myös muutama kuollut kovakuoriainen. Pohja oli likaisenharmaa, koska ennen lattiaa peitti muovinen kokolattiamatto, joka vain revittiin irti ja annettiin olla. Sen se oli nyt näköinenkin, saumoissa näkyi edelleen muutamia rippeitä rusehtavasta muovimatosta. Puu-uuni oli yhä paikoillaan sähköhellan vieressä, heti tuvanovesta oikealla. Niiden vieressä oli ollut joskus tiskipöytä ja allaskaapit, nyt oli vain purkamisen jäljet ja paljaana oleva vesijohto. Kaikki oli kuin ennenkin, aivan kuin sinä päivänä kun lähdin täältä viimeisen kerran pois. Istuin vanhalle nitisevälle tuolille ja nojasin kyynärpäillä polviini. ”Kuinka monta kertaa tänne pitää vielä palata? Miksi en koskaan pääse täältä pois?” Ajattelin ahdistuneena. Tässä tilanteessa taas olin, koko asunto täysin sotkettuna ja minun pitäisi yksin siivota taas kaikki. Kohta auto kurvaisi pihaan Hänen tullessa kotiin. Jos talo ei silloin olisi siisti, saisin tuntea sen taas nyrkiniskuina, kuten ennenkin. Nousin ylös ja kävelin ikkunalle, josta aukesi näkymä pihamaalle. Pihalla oli ympyrän muodossa pieniä koristekiviä ja keskellä pihaa oli hiekkakumpare, johon oli istutettu omenapuu ja erilaisia yrttilajikkeita. Nyt ne kaikki kasvoivat villeinä, ei niitä kukaan enää hoitanut. Niin paljon aikoinaan nähtiin vaivaa saadakseen pihasta jotain kadehtimisen arvoista, nyt se oli kaikki oman onnensa nojassa. Pihan vasemmalla puolella oli talli, oikealla navetta. Käyttämättömiä ja rähjäntyneitä, punamullalla maalattuja molemmat. Ihme, että olivat enää edes pystyssä. Navetta oli pimeä, ei siellä sähköjä ja valaisimia ollut enää vuosiin. Pelkkä varasto se oli ollut viimeiset vuosikymmenet, homeisten olkipaalien lisäksi siellä mätänivät auton osat ja laatikoittain perintötavaraa, jota kukaan ei halunnut. Koko paikka oli niin mätä, että heinävinttikin oli osittain lahonnut pois. Kohta varmaan romahtaisi koko rakennuskin. Likaisen ikkunaruidun takaa näkyvä liikahdus keskeytti ajatukseni ja sai minut pidättämään hengitystäni. Tuossa vanhassa pimeässä navetassa liikkui joku. Tumma hahmo käveli ikkunan ohi hitaasti pää painuksissa. Se tuntui kävelevän navetan päähän ja kääntyvän siellä takaisin. Sydämeni jätti muutaman lyönnin väliin ja otin askeleen taaksepäin, en halunnut tietää mikä se oli. Hahmon kävellessä uudestaan ikkunan ohi, se käänsi päätään ja pysähtyi. Se käveli ikkunan eteen, ja jäi siihen tuijottamaan. Se selvästi näki minut. Olisin voinut huutaa kauhusta, mutta tunnuin olevani liian peloissani edes siihen. Yritin vain miettiä, ehtisinkö talon toiselta puolelta rikkoa ikkunaa ja juosta pakoon, ennen kuin tuo jokin ehtisi navetasta talolle. Vaikka mitä se auttaisikaan, täällä ei olisi ketään kenen turviin juosta. Vain metsää ja peltoa, jotka nekin niin pimeinä, ettei ilman lamppua selviäisi. En pystynyt hievahtamaankaan paikoiltani, ja olento jatkoi tuijottamista. Hitaasti se nosti kätensä ja vilkutti minulle pitkiä sormiaan hitaasti liikutellen. Rystysellään se koputti ikkunalasias, toisella kädellään viittilöi hitaasti minua tulemaan luokseen. Valot syttyivät sähköttömään navettaan ja olento katosi. Säpsähdin järkyttyneenä hereille ja haparoin hädissäni yövalon päälle. Olin puristanut tyynyä kaikin voimin rintaani vasten, ja otsaltani valui hikeä. Toivoin peloissani kellon olevan jo niin paljon, ettei tarvitsisi enää sulkea silmiä, vaikka ikkunasta näkyvä pimeys antoi ymmärtää muuta. Yöpöydän herätyskello näytti vartin yli kaksi,

en ollut siis nukkunut vielä kahtakaan tuntia. "Mitäs nyt..?" kuului uninen kysymys peittokasan alta. "Ei mitään... Näin vaan painajaista" – vastasin silmiäni hieroen. Kauaa ei mennyt, kun peittojen alta kuului taas tasainen kuorsaus. Hapuilin kaukosäätimen yöpöydältä ja avasin tv:n. Katselin hetken yöchattia, joka oli ilmeisen vauhdikas ja viihdyttävä ohjelma. Ainakin siitä päätellen, että nuori miesjuontaja oli nukahtanut tuoliinsa. "Vittu nukkuuko toi?" – ilmestyi ihmettelyä viestiseinälle. Heti perään perään tuli viestejä, joissa arvailtiin juontajan seksuaalista suuntautumista pukeutumistyylin perusteella. Laatuohjelmaa selvästi. Siinä vaiheessa, kun juontajalta pääsi syvä korahduskuorsaus, sammutin tv:n ja nousin ylös. Unta en enää saisi, ja mitä tahansa kuraa katsomalla en yötäni tuhlaisi. Hipsin läpi pimeään asunnon olohuoneeseen, ja istuin sohvalle matkatietokone sylissäni. Käynnistin koneen ja siristelin silmiäni hetken kirkkaan näytön valossa. Tapasin viettää antisosiaalisen elämäni hetkiä paranormaalien nettiportaaleissa, johon nytkin klikkasin itseni. Ehkä sitten odottelin, että vielä joskus sinne ilmestyisi selitys kaikelle oudolle, mitä olin elämässäni nähnyt. Ja sainhan samalla hyvät naurut aurakeskusteluista. Aloin pikkuhiljaa tuntea uudelleen väsymystä skrollaillessani uusimpia päivityksiä, kunnes sivun laidassa toimiva yleischatti ilmoitti uuden viestin saapuneen. "Ne Maakasperän ruumiit oli kuulemma todella pahassa kunnossa. Outo tapaus kaiken kaikkiaan" – kirjoitti nimimerkki Aaveita. Lohdullista, en ollut ainoa joka vietti yötään netissä roikkuen. "Se miehen ruumis oli nyljetty ja naisen poltettu. Ja on vissiin vahvat epäilyt, että nämä ei olleet kuolleita, kun nuo tehtiin." Aaveita jatkoi kertomistaan. "Kaveri on töissä ruumishuoneella, johon nuo ruumiit tuotiin. Niin että ihan on nyt siis sisäpiiritietoa, ei ole mistään lehdistä" kehaisi vielä perään. Ilmeisesti vaitiolovelvollisuus on suhteellinen käsite. "Kuulostaa mukavalta paikalta. Oliko paikallinen kyläjuhla "Grillibileet ja takinkääntöviikot" meneillään?" nimimerkki X heitti väliin. "Minä asuin siellä" kirjoitin seinälle. Tästä tuli muutaman minuutin tauko keskusteluun. "Ok... Mitenkä, onko nahka vielä tallella?" nimimerkki X kysyi empaattisesti. "Jos olet sieltä, niin varmaan kävit joskus Maakasperän metsässä? Siis siellä kummitusmetsässä" ehätti nimimerkki MelkeinLuonnollista kirjoittaa väliin, ennen kuin ehdin vastaamaan X:än miellyttävään viestiin. Yritin kaivella muistiani, mutta en saanut mitään kyseiseen metsään liittyvää mieleeni. Olin toki asunut seudulla kauan, mutta minun maailmani rajoittui vain kotiin ja kouluun. Toisaalta, mielessäni olivat muutenkin aivan muut asiat kuin paikalliset kylälegendat. En ollut koskaan edes kuullut kerrottavan mitään erikoista, kukaan ei koulussa asiasta puhunut. Tosin, siellä minulle puhuttiin vain, kun koulukiusaajat keksivät jotain nasevaa sanottavaa ulkomuodostani tai yleisesti vaan vittuilivat. "Eipä tule mieleen. Mitä siellä sitten on?" kirjoitin viestikenttään ja painoin entteriä. Vastaus tuli nopeasti, MelkeinLuonnollista ilmeisesti kirjoitti sitä jo ennen kuin ehdin edes vastaamaan. "Siellä metsässä on ainakin kuulemma muinaishauta. Marjastajat eivät kuulemma uskalla mennä sinne, eikä oikeastaan kukaan muukaan. Tarinan mukaan ei saa poiketa tieltä, muuten se jokin paha tulee ja vie mukanaan. Sieltä on kuulunut myös ääniä, kuin joku olisi kävellyt metsässä tai naureskellut vaimeasti jossain, mutta ketään ei näy. Ei saa seurata sitä ääntä, se vie kohti kuolemaa." "Johan on tarinaa, kuulostaa oikein mukavalta lomakohteelta. Mennäänkö sinne kaikki kesälomalla? Huntti sille, joka tulee nahkoineen takaisin!" Nimimerkki X heitti väliin. "Jotkut epäilevät, että nuo nyt löytyneet ihmiset ovat poikenneet tieltä ääntä seuraten, ja siksi heille on nyt käynyt kuten kävi." MelkeinLuonnollista jatkoi välittämättä välihuuteluista. "Kuka epäilee? Sinä?" X jatkoi provosoimistaan. "Olen menossa sinne seudulle huomenna ja pitäisi viipyä pari päivää. Voisin käydä mielenkiinnosta siellä metsässä, nähdään sitten saanko tänne jotain kerrottavaa." ehdotin palstalaisille. Hetkeksi aikaa tuli viestihiljaisuus, ehdotukseni oli ilmeisen odottamaton ajatellen löytyneitä ruumiita ja paikallista legendaa. Mutta minkäs teet, juttu kuulosti erikoiselta, ja halusin päästä näkemään

tuon erikoisuuden. Olin asunut sen läheisyydessä vuosia, enkä ollut koskaan tiennyt asiasta. Jos olisin tiennyt, olisin mielelläni paennut sinne, kun asiat menivät liian pieleen. Kotiin verrattuna metsässä elävä mörkökin olisi ollut helpottavaa seuraa. ”Kannattaako sinne nyt mennä itseään tunkemaan? Muistutan, että alueelta on löytynyt kaksi ruumista, jotka on murhattu erittäin brutaalilla tavalla, eikä tekijästä ole tietoa. Aavepalsta ei halua olla yllyttämässä käyttäjiään käymään tuolla paikalla, joten tarkempien reittiohjeiden antaja bannataan kuukaudeksi.” Nimimerkki Moderaattori kirjoitti saaden monet viestiä kirjoittavat pyyhkimään aloittamansa kommentin. ”Ei se mitään, asuin alueella vuosia ja luulen tietäväni tarkasti, mitä aluetta nyt tarkoitetaan.” ”Hatunnostot! Otapä kuvia ja tule kertomaan, miten kävi. Jos kummitus tulee ja vie, niin saadaan oma palstalegenda aikaiseksi!” X kirjoitti innoissaan. Sairasta porukkaa. Matka Pirkanmaalle alkoi vaivaantuneissa merkeissä. Mia oli ”unohtanut” mainita, että minun lisäksi oli kutsunut matkalle myös toisen ystävänsä. Ja kaikista ystävistään juuri sen, jota en pitänyt penaalin terävimpänä kynänä. Tapasimme tuon tapauksen kanssa ensimmäisen kerran Mian synttäreillä vuosi sitten, ja tuolloin ensinäkemältä arvelin Mian harjoittavan hyväntekeväisyyttä, ihan jo kaverin ensimmäisistä jutuista päätellen. Eipä sillä, ei tuokaan minusta juuri pitänyt. Kaiken kohteliaisuuden keskellä olin revennyt nauramaan tyypin kertoessa ilmeisesti jotain traagista asiaa, muistaisinpä vaan vielä mitä. Minä luulin juttua vitsiksi, joka sitten ei sitä ollutkaan. Sen jälkeen emme pahemmin enää puhuneet, eikä oikeastaan väliksikään. Nyt sitten Mia ilmeisesti yritti saada välejä lämmiteltyä, vaikken tosin oikein ymmärtänyt miksi. Oikein vauhdikas ja hauska reissu selvästi siis edessä, jo nyt autossa oli ollut vaivaantunut hiljaisuus koko viimeisen tunnin ajan. Mia yritti ensimmäiset viisi minuuttia virittää keskustelua, mutta surkean vastaanoton jälkeen luovutti ja kaivoi esiin ristikkolehden. Pistävän hiljaisuuden katkaisikin ainoastaan Mian heittäessä ilmoille kysymyksen ristikkosanasta, jota ei itse keksinyt. Nojasin kyynärpäällä ikkunaan ja katsoin maisemia. Nyt jälkikäteen ajatellen, olisi sittenkin pitänyt esittää sairasta ja jäädä kotiin. Mitä enemmän ohitimme tienviitoja, jotka kertoivat määränpään lähestyvän, sitä enemmän alkoi myös sisälläni herätä ahdistus. Koko matka taisi olla virhe. ”Harmi, että se mun mukaani ottama cd katosi, olisi saanut matkaan vähän enemmän tunnelmaa” – Jenni sanoi lopulta harmitellen. Katsoin kelloa ja olin jopa tyytyväinen, puoli tuntia, kaksi minuuttia ja kymmenen sekuntia tuo oli jaksanut pitää suunsa kiinni. Kun jatkaisi samaa rataa vielä loppumatkan ja koko viikonlopun, voisi kaikki olla vielä pelastettavissa. Mia nosti päänsä ristikosta ja vilkaisi takapenkille. ”Niin joo.. Putosikohan se sitten autosta vai mitähän sille kävi?” – hän totesi ihmetellen. Jatkoin ikkunasta tuijottamista sanaakaan sanomatta. Mia saattoi epäillä jotain, mutta oli ainakin hiljaa. Kun he olivat tulleet hakemaan minua, olin Jennin nähtyäni todennut viikonlopun olevan pilalla. Ärtyneenä olin kantanut laukkuni autoon ja kavunnut takapenkille asettamaan tavarat niin, että mahtuisin sinne itsekkin. Jennin penkillä olin nähnyt poltetun cd-kotelon ja uteliaisuudesta vilkaisin sitä. Levy oli otsikoitu nimellä ”Matkamusiikkia”. Sisällöstä päätellen itse olisin nimennyt ”Paskaa musiikkia”. Ajatus yli tunnin ajomatkasta Jennin kanssa, tuon levyn soidessa oli aivan liikaa, joten päätin cd:n kymmeneen osaan. Käydessäni vielä halaamassa Aleksia ennen auton starttaamista, läväytin hänelle käteen cd:n rippeet ja pyysin heittämään ne ongelmajätteisiin tai vaikka hautaamaan naapurin pihalle. Ajatus tuhotusta cd:stä sai väkisinkin hymyn huulille, ja huomasin pian Mian katsovan minua peilin kautta tuimalla ilmeellä. Olisi jättänyt toisen kutsumatta, jos kerran toivoi rauhaisaa ja leppoista viikonloppua. Tällä kokoonpanolla siitä ei olisi toivoa. ”Mitäs jos pelattaisiin jotain?” – Mia kysyi lopulta laskien lehden kädestään ja kääntyen takapenkin puoleen. Matkapelit, pelkkä sana toi inhonväristykset. Lapsena siskon kanssa olimme niitä pelanneet ahkerasti pitkien ajomatkojen ajan, päättyen aina matkapahoinvointiin, jota kävin

sitten loppumatkan ajan tasaisin väliajoin tienvarressa purjoamassa. Ei tosiaan enää nykypäivänä ajatus sytyttänyt. "Ehdottomasti! Miten olisi vaikka laiva on lastattu ja kirjaimeksi t-kirjain?" – Jenni innostui välittömästi ja aloitti pelin. Olin jo niin onnessani luullut, että jokainen voisi olla vain hiljaa koko matkan, mutta liikaahan se oli sitten pyydetty. Mia ja Jenni heittelivät innoissaan t-kirjaimella alkavia sanoja, kunnes Jenni käänsi katseensa minuun. "No, meinaat sitten olla koko viikonlopun syrjässä vai?" – hän kysyi ivalliseen sävyyn. Pudistelin päätäni. "En. Anteeksi, olin vähän omissa ajatuksissani. Eliikkä: laiva on lastattu sanalla 'Tämä on aivan helvetin typerä peli, joten avaan nyt kossupullon'. Kertokaa kun ollaan perillä.". Autoon laskeutui jälleen pistävä hiljaisuus. Nojauduin penkkiini tyytyväisenä hymyillen ja sihautin pullon auki. Parin tunnin hiljaisuuden jälkeen aloimme lähestyä määränpäättä. Mia kiristeli etupenkillä hampaitaan, Jenni näytti hyvin loukkaantuneelta, Mika keskittyi ajamiseen, minä taas olin tankannut tasaiseen tahtiin viinaksia ja aloin olla lievässä nousuhumalassa. Ehdottelin aina tasaisin ajoin tienvarsimymälään poikkeamista täydentääkseni varastoja, selvitäkseni viikonlopusta. Hiprakassa jopa Jennikään ei tuntunut enää yhtään niin ärsyttävältä. Joisin tänään puolet varastoista ja uuden pullon avaisin heti herättyäni. Kuulosti mielessäni aivan täydelliseltä suunnitelmalta. "Nyt vittu se korkki kiinni." – Mia murahti etupenkiltä huomattessaan minun hihittelevän Jennin sivuprofiilille. Autoon laskeutui todella jäinen tunnelma, ja Mika ehdotti pysähtymistä huoltoasemalle syömään. Myönnyin välittömästi, sillä muiden syödessä voisin livahtaa marketin puolelle ostamaan pari määräkoiraa varastoon. Ja ehkä askin tupakkaa, olin lopettanut sen pahan tavan jo pari vuotta sitten, mutta tarpeeksi huonossa seurassa syöpäkääryle maistuisi taas todella hyvälle. Auto kaarsi ABC:n parkkipaikalle ja pysähtyi ovien läheisyyteen. Loukkaantunut Jenni nousi autosta välittömästi ja paiskasi auton oven kiukkuksena kiinni. Mia nousi sanaakaan sanomatta penkiltään ulos ja avasi minun oveni. Olin jo kiittämässä loistavasta viiden tähden palvelusta, kun yllätyksekseni Mia repäisi kaljan kädestäni ja tyynesti kaatoi lähes täyden tölkillisen parkkipaikan asfaltille. "Mitäs vittua, et sä noin voi tehdä! En mä jaksu tota selvin päin, nauriskin on sitä älykkäämpi!" – elämöin tuohtuneena ystäväni teosta. Hän itse jätti kertomatta minulle tästä pienestä matkustajamäärän lisäyksestä, joten vähintään mitä hän voisi tehdä, olisi antaa minun olla seipäissä aina paluumatkaan asti. Mia nakkasi tyhjän tölkin maahan ja se kolisi valuessaan viemärikaivon päälle. "Nyt loppu se dokaaminen, jumalauta. Syöt ja juot vettä, niin selviät parissa tunnissa. Mä yritän parhaani mukaan jaksaa sua siihen asti." – Mia totesi ilmeettömästi ja lähti kohti huoltoaseman liukuovia. Astelin Mian perässä sisään liukuovista, huoltoasemaruokalan perinteiset tekokasvit hyppäsivät silmille jo heti ovella, samoin iänikuiset beiget kaakelit lattioilla ja seinissä. Piristyin huomattessani, että aseman yhteydessä tosiaan oli kuin olikin elintarvikekauppa. Osoitin Mialle sen suuntaan ja totesin, että hän varmaan löytääkin tästä eteenpäin omin voimin ravintolan puolelle, mutta Mia pysyi tiukkana. Desiäkään ei ostettaisi enempää alkoholia, ei ollut kuulemma ryypiskelyreissu tiedossa. Puoliväkisin hän raahasi minut ravintolan ruokalinjasto alkupäähän, jossa Mika jo jurotti kädet farkkujensa taskuissa, ja Jenni peilaili itseään seisovan pöydän roiskesuojan. Saimme lopulta syötyä ja tunnelma alkoi keventyä Mian ja Jennin välillä. Mika ei juuri nostanut katsetta lautaseltaan, minkä oikeastaan ymmärsin varsin hyvin. Kenen tahansa terveen miehen mielestä syöminen ja ylipäättään ruoka olivat varmasti kiinnostavampia, kuin kahden naisen keskinäinen juttelu. Viihdytin itseäni hakemalla tiskiltä kourallisen sokeripalapaketteja. Avasin näiden paperikääreet siististi tarjottimelle ja aloin ottamaan skabaa itseäni vastaan neppaamalla niitä vastapäiseen pöytään jätettyyn kahvimukiin. Kännitilan ilmeisemmin vaikuttaen asiaan, suurin osa sokeripaloista lensi lattialle ja muutama hieman voimakkaammin nepattu muutaman pöydän yli toisen ruokailijan nenän eteen. "Voitko nyt

jumalauta lopettaa, hävettää!” – Mia sihahti nojatessaan kyynärpäähänsä niin, että peitti kämmenellään kasvojaan. Toisen pöydän ihmiset kääntyivät katsomaan meitä päin ihmetellen eteensä lentänyttä sokeripalaa. Katsoin takaisin elehtien, että pala lipsahti käsistäni. ”Nimenomaan. Kyllä pitäisi aikuisen ihmisen osata jo käyttäytyä.” – Jenni toisti Mian vanavedessä. Osasikohan se ollenkaan muodostaa yhden ainuttakaan mielipidettä omatoimisesti? Väänsin apaattisen perusilmeeni hymyyn ja ojensin Jennille viimeisen sokeripalan. ”Olet oikeassa. Joten otapa nyt tämä viimeinen pala ja tunge se...”. ”JOSPA mennään nyt käymään wc:ssä ja jatketaan sitten matkaa?” – Mia älähti ja nousi tuoliltaan viedäkseen tarjottimen palautuskärryyn. Jenni mutristi suutaan ja paiskasi sokerinpalan tyhjään juomalasiinsa. Astiat kilisten hän nousi ja riuhtaisi tarjottimen pöydältä, suunnaten Mian perään. ”Hirvittävän epäkohteliasta poistua, sullahan on vielä ateria kesken.” – totesin kääntyessäni Mikan puoleen. Tämä huokaisi ja jatkoi viimeisten ranskalaisten närppimistä suuhunsa, näki ilmeisesti jo mielessään tulevan pitkän viikonlopun. ”Miksi sun pitää provosoida? Ei se Jenni kenestäkään kruunun kirkkain kynttilä ole, mutta hiljaisuudessa voit keskittyä ajattelemaan muuta, silloin se ei häiritse niin paljoa.” – Mika huokaisi kahviensa loppuja hörppien. ”Sori, ei ole tarpeeksi hyvää mielikuvitusta.” – sanoin ja nousin ylös. Porukka pakkautui takaisin autoon, Mian jupistessa Mikalle jotain epämääräistä. Loput alkoholit pakattiin tiiviisti auton takakonttiin, jotten pääsisi niihin enää käsiksi loppumatkasta. Matka jatkui taas hiljaisuuden vallitessa ja Mia kaivoi loppumatkaksi esiin ristisanatehtävät. Kohta taas hiljaisuuden katkaisi vain kynän suhina ja kahahdus, kun Mia käänsi lehteä sivulta toiselle. ”Mites, olisiko näin matkan viimeisen metrien kunniaksi muutama erä laiva on lastattu – peliä?” – kysyin katkaisten ärtyneen tunnelman. Mia tyytyi vain vilkaisemaan minua vihasella katseella peilin kautta ja jatkoi ristikon täyttämistä. Vajaan tunnin päästä aloimme lähestyä kohdetta. Seutu muuttui aina vain maaseutumaisemmaksi, mitä lähemmäs pääsimme. Pitkän suoran jälkeen tiellä näkyi pitkä autojono, johon oli seisahtunut päälle kymmenen autoa ja jonon etunenässä näkyi useampi poliisiauto jarruttamassa liikennettä. Jokainen autossa istuja kiinnostui välittömästi, tavallisesta puhallusratsiasta ei ollut kyse poliisiautojen määrästä päätellen. Kolaroituja autoja ei myöskään näkynyt, eikä ambulansseja. Mika jarrutteli ja jäi odottelemaan jonon hännille ja pikkuhiljaa ajoi aina muutaman metrin eteenpäin, kun letka lyheni poliisien päästäessä edellä odottavan autoilijan jatkamaan matkaansa. Lopulta tuli meidän vuoromme ja heijastinliiviin pukeutunut virka-asuinen poliisi koputti Mikaa avaamaan ikkunaansa. ”Saisiko sitten kuskilta ajokortin ja kaikilta kyydissä istujilta henkilöllisyystodistuksen?” – mies pyysi nojaten auton oveen ja Mika kaivoi ajokorttinsa esiin lompakostaan. Ojensin henkilökorttini Mikalle ja tämä antoi sen eteenpäin poliisille, Jennin tehdessä saman. Mia kaivoi passinsa hansikaslokerosta ja ojensi sen poliisille tiedustellen syytä paperien tutkimiseen. ”Täältä on löytynyt ruumis hetki sitten.” – poliisi totesi lyhytsanaisesti. ”Liittyykö tämä niihin Maakasperiin murhiin? Ette te varmaan huvin ja urheilun vuoksi täällä ihmisiä kiusaa jos kaveri joutui hirvien tallomaksi?”. Mia naureskeli hermostuneena ja töni minut puoliväkisin takaisin takapenkille, pahoitellen samalla poliisille idioottia kaveriaan. Poliisi katsoi kulmiensa alta ensin Miaa, sitten minua ja taas Miaa. ”Eiköhän siitä ajallaan tiedoteta ihan tarpeeksi. Pitäkää silmät auki ja ottakaa rauhallisesti alkoholin kanssa.” – hän sanoi katsoessaan viimeisessä kehotuksessaan tiiviisti minuun. Hyviä päivänjatkoja toivotellen henkilöpaperit palautettiin ja saimme luvan jatkaa matkaa. Mika ruuvasi ikkunan kiinni ja ajoi pois tiesululta. ”Hirvien tallomaksi... Voi helvetti tästä tulee pitkä reissu.” – Mia jupisi istuessaan kädet puuhkassa. Hiljaisuudesta aistin, että jokainen autossa istuja arveli täsmälleen samaa.